

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Karászi Viktor Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek,
a dr. Nagy Imre ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű alperes,
a ... **Kft. (képvisező címe)** felszámoló által képviselt **II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe)** II. rendű alperes, valamint
a dr. Fűri Krisztina ügyvéd (**jogi képviselő címe**) és a dr. Holló József ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt **III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe)** III. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2017. június 7. napján kelt, 7.G.42.921/2015/39. számú ítélete, valamint a 2017. június 19. napján kelt, 7.G.42.921/2015/40. számú kijavító végzése ellen, a III. rendű alperes által előterjesztett fellebbezés folytán, a 2018. február 14. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. rendű alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat, valamint 15.000 (Tizenötezer) forint másodfokú fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 250.000 (Kettőszázötvenezer) forint + áfa elsőfokú ügyvédi munkadíjat.

Megállapítja, hogy az első- és másodfokú eljárási költségeit a felperes maga viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 39. sorszámú ítéletével megállapította, hogy a II. és III. rendű alperesek között a 2014. szeptember 12-én kelt haszonélvezeti jogot alapító szerződés érvénytelen. Kötelezte az I. és III. rendű alpereseket annak türéseire, hogy a földhivatal az ingatlan-nyilvántartásból törölje a III. rendű alperes haszonélvezeti jogát. Megkeresni rendelte a ... Hivatalát, hogy a **település** belterület, ... helyrajzi szám alatt nyilvántartott és természetben az **I. rendű alperes címe** szám alatt

található ingatlan tulajdoni lapjára ... szám alatt, ... számú határozattal a III. rendű alperes javára bejegyzett haszonélvezeti jogot törölje. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az I., II. és III. rendű alpereseket egyetemlegesen 1.341.465 forint perköltségnek a felperes javára történő megtérítésére, valamint kötelezte a II. rendű alperest 350.000 forint ügygondnoki díjnak a felperes részére történő megfizetésére.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes mint hitelező 2006. június 6-án deviza alapú hitelszerződést kötött az I. rendű alperessel mint adóssal 240.000 CHF, de maximum 37.980.000 forintnak megfelelő hitel folyósítására 2011. június 7-i lejáratával. A hitelszerződést az I. rendű alperes tulajdonában lévő, **település**, ... szám alatti ingatlanra a felperes javára alapított jelzálogjoggal és a bérleti szerződésből eredő árbevétel engedményezésével biztosították. Az I. rendű alperes a hivatkozott ingatlant a 2013. október 21-én kelt adásvételi szerződéssel eladta a II. rendű alperes részére 2.000.000 forint vételáron. Ugyanezen a napon az I. rendű alperes mint kötelezett, a II. rendű alperes mint tartozásátvállaló és a III. rendű alperes mint jogosult tartozásátvállalásról szóló megállapodást írt alá, amelyben rögzítették, hogy 2013. év során több alkalommal, összesen 5.000.000 forint kölcsönt nyújtott a III. rendű alperes az I. rendű alperes részére az ingatlan felújítására 2014. augusztus 31-i visszafizetési határidővel. A II. rendű alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy a kötelezett helyett ezt az 5.000.000 forintot 2014. augusztus 31-ig megfizeti. A tartozásátvállaláshoz a III. rendű alperes hozzájárult és rögzítették, hogy ezzel a II. rendű alperes az I. rendű alperes helyébe lépett mint kötelezett. A felperes 2014. május 20-án kelt levelében szólította fel a II. rendű alperest, mint zálogkötelezettet a zálogtárgy birtokba adására. A felszólítást követően a II. rendű alperes az ingatlanra 10 éves időtartamra a III. rendű alperes javára haszonélvezeti jogot alapított. A haszonélvezeti jog ellenértékét 5.000.000 forintban állapították meg, amit a III. rendű alperes a 2013. október 21-én kelt tartozásátvállalásról szóló okiratban rögzített kölcsön beszámításával fizetett meg. A haszonélvezeti jog alapítását követően 2014. október 9-én az I. és a II. rendű alperes a 2013. október 21-én kelt adásvételi szerződést megszüntető okiratot írt alá, amiben megállapodtak arról, hogy a per tárgyát képező ingatlanra visszaállítják az I. rendű alperes tulajdonjogát, a III. rendű alperes javára alapított haszonélvezeti jog érintetlenül hagyása mellett, és az I. rendű alperes a II. rendű alperes részére visszafizet 1.500.000 forint vételárat a haszonélvezeti jog alapítására is figyelemmel. A szerződésben rögzítették, hogy a birtokba adásról nem rendelkeznek, mert az ingatlant III. rendű alperes haszonélvező tartja birtokban.

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperes között 2013. október 21-én létrejött ingatlan-adásvételi szerződés, a II. és III. rendű alperes között 2014. szeptember 12-én létrejött haszonélvezeti jogot alapító szerződés és az I. és II. rendű alperes között 2014. október 9-én az eredeti állapot helyreállítása tekintetében létrejött adásvételi szerződést megszüntető szerződés érvénytelen, mert a tartozásátvállalási szerződéssel együtt azt a célt szolgálták, hogy a felperes hitelezői érdekét kijátsszák. Kérte továbbá az ingatlan vonatkozásában az eredeti állapot helyreállítását oly módon, hogy a bíróság rendelje el az ingatlanra bejegyzett haszonélvezeti jog törlését, valamint az I. és III. rendű alperesek kötelezését az eredeti állapot helyreállításának tűrésére.

Keresetének jogalapjaként elsődlegesen a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdésének a) és b) pontját, másodlagosan a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:96. §-át, továbbá a Cstv. 40. § (1a) bekezdését és az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inyvtv.) 62. § (1) bekezdésének aa) és ab) pontját jelölte meg.

Az alperesek elkésztettség ki fogásával kapcsolatban előadta, hogy a perindítással nem késett el, mert a per előtt nem kapta meg egyik támadott szerződést sem, ezek tartalmát csak a perben ismerte meg. Azt nem vitatta, hogy 2014 novemberében lekérte a perbeli ingatlan tulajdoni lapját és észlelte a bejegyzett haszonélvezeti jogot, de a földhivatal magát a szerződést nem adta ki a részére, ezért a

megtámadási okról ekkor még nem értesülhetett. A tartozásátvállalási szerződésről csak a III. rendű alperes beadványából szerzett tudomást, mint ahogy a III. rendű alperes által az I. rendű alperes részére nyújtott kölcsönről is. Kifejtette, hogy a jelen perben nem a haszonélvezeti jog alapítása, mint ok képezi a megtámadás jogalapját, hanem a III. rendű alperes közreműködésével létrehozott azon szerződéses konstrukció, amelynek célja és eredménye a felperesi hitelezői igény kielégítési alapjának a csökkentése volt. Kifejtette továbbá, hogy az adásvételi és a haszonélvezeti jogot alapító szerződés megtámadhatóságának törvényi feltételei fennállnak, mivel az adásvételi szerződés megkötésére a felszámolási kérelem beérkezését megelőző 2 éven belül, a haszonélvezetet alapító szerződés megkötésére a kérelem benyújtását követően került sor. Álláspontja szerint az, hogy a tulajdonjog eredeti állapotban történő visszaállítása a haszonélvezeti jog fenntartása mellett történt, az I. rendű alperes vagyonának csökkenését eredményezte, mivel a haszonélvezeti joggal terhelt ingatlan értékesítése csak jelentős értékcsökkenéssel realizálódhat. Az adásvételi szerződés vonatkozásában feltűnő értékaránytalanságra is hivatkozott, a 2.000.000 forint vételárra figyelemmel. Másodlagos álláspontja szerint mind a haszonélvezeti jogot alapító szerződés, mind a tulajdonjogot helyreállító szerződés jóerkölcsbe ütközés miatt semmis, az alperesek csalárd módon jártak el, hiszen tudniuk kellett arról, hogy a haszonélvezeti jog sem a felszámolás kezdő időpontjában, sem a vagyontárgy értékesítésekor nem szűnik meg, tehát a haszonélvezeti jogot a fedezetelvonás szándékával alapították. Vitatta a tartozásátvállalási szerződés tárgyát képező kölcsönszerződés létrejöttét. Állította, hogy az alperesek ezt a tény semmivel nem bizonyították.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy az I. rendű alperes vezető tisztségviselőjét a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeiről 2015. január 27-én tudta értesíteni, s ezt követően kapott tájékoztatást az adós tulajdonában lévő ingatlanról és arról, hogy az ingatlant a jelzálogjogon kívül haszonélvezeti jog is terheli. Az adós társaság iratanyaga nem került átadásra, ezért a felszámoló nem jutott abba a helyzetbe, hogy az ingatlanra bejegyzett haszonélvezeti jog alapjául szolgáló jogviszonyt vizsgálja.

A II. rendű alperes ügygondnoka szintén a kereset elutasítását kérte.

Azt emelte ki, hogy a felperesnek lehetősége lett volna elidegenítési és terhelési tilalmat kikötni, és azt az ingatlan-nyilvántartásba bejegyeztetni, ami nem történt meg. A felperes évekig semmit nem tett követelésének behajtása érdekében, továbbá a bejegyzett haszonélvezeti jog a felperes tulajdonszerzését nem akadályozza. Kitért arra is, hogy a felperes tőketartozásként 24.824.029 forintot jelentett be és a 2014. június 20-i keltezésű, ingatlan értékelő lap szerint a perbeli ingatlan piaci értéke és likvid értéke a felperesi követelést meghaladta, az ingatlan értéke 2014-ben még fedezte a felperes követelését.

A III. rendű alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte elkésettségre hivatkozással. Állította, hogy a felperes a III. rendű alperes javára bejegyzett haszonélvezeti jogról a földhivatal 2014. október 21-én kelt határozatából tudomást szerzett. Továbbá a felperes maga ismerte el, hogy 2014 novemberében lekérte az ingatlan tulajdoni lapját, így a 90 napos jogvesztő határidő nem 2015. május 21-én, hanem a felszámolás kezdő időpontjától, 2014. december 10-től kezdődött.

Másodlagosan a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a III. rendű alperes ellenérték fejében jóhiszeműen szerezte meg a haszonélvezeti jogot, amely az ingatlan tulajdonjogának megszerzését nem akadályozza, 10 év elteltével az törlődik az ingatlanról. Vitatta a haszonélvezeti jog alapításának fedezetelvonó jellegét, mert az iratokból az állapítható meg, hogy az ingatlan értéke jóval meghaladja a felperes követelését.

Az elsőfokú bíróság az alperesek pergátló kifogásával kapcsolatosan elsődlegesen az emelte ki, hogy a felperes a keresetét a jogvesztő határidőn belül terjesztette elő. A Cstv. 40. §-a alapján a felperes keresetességi joggal csak azt követően rendelkezett, hogy az I. rendű alperes hitelezőjévé vált, azaz a keresetindítási joga legkorábban 2015. május 4-én nyílt meg. A felperes állította, hogy a haszonélvezeti jog alapításáról szóló szerződés tartalmát 2015. május 21-én ismerte meg. Osztotta a bíróság a felperes álláspontját és azzal egyezően, 2015. május 21. napjában állapította meg a

tudomásszerződés időpontját, melyhez képest a felperes a keresetlevelet 90 napon belül előterjesztette.

Ezt követően az elsőfokú bíróság a keresetlevelet érdemben vizsgálta és megállapította, hogy a 2013. október 21-én kelt adásvételi szerződést az I. és II. rendű alperesek megszüntették és az I. rendű alperes tulajdonjogát visszaállították, ezért az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetet elutasította. Ugyanezen indokok alapján elutasította a felperesnek a 2014. október 9-i szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetét is, mert a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása nem indokolja ezen adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapítását. Az elsőfokú bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy a haszonélvezeti jog alapítása érvényes jogügylet volt-e, a felperes irányában fedezetelvonó jellegű szerződésnek minősül-e. Kifejtette: annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre és nem az alperesek által megjelölt tartalommal, a felperes bizonyítási terhe volt, aki azonban nem jelölt meg olyan bizonyítékot, amely alkalmas lett volna a becsatolt okirat tartalmának cáfolatára. Továbbá az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy a haszonélvezeti jog alapításával az adós vagyona csökkent, mint ahogyan azt sem, hogy ingyenes kötelezettségvállalás történt, mert az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az I. és III. rendű alperes között az alperesek által megjelölt tartalommal a kölcsön nyújtása megtörtént. A felperes a feltűnő értékaránytalanságra kizárólag az adásvételi szerződés vonatkozásában hivatkozott, a haszonélvezeti jog alapításával kapcsolatban nem, ezért a bíróságnak e tekintetben a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettsége nem volt.

Mindezekre tekintettel a keresetet a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján nem tartotta megalapozottnak. Ugyanakkor megállapította, hogy a III. rendű alperes az I. rendű alperes hitelezője volt, ezért érdemben vizsgálta a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjában írt feltételek megvalósulását. Kifejtette, hogy mivel a bíróság a jogvitát annak tartalma alapján köteles elbírálni, ezért nem volt eljárásjogi akadálya annak, hogy a felperes erre vonatkozó megjelölése nélkül a bíróság a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjának feltételeit is vizsgálja. Megállapította, hogy az ingatlan-adásvételi szerződést megszüntető szerződés megkötésére a felszámolási kérelem bíróságra történő beérkezését követően került sor, és a teljesíteni átvállalt haszonélvezeti jog alapításával nem vitásan a III. rendű alperes mint hitelező előnyben részesítése megvalósult, ezért a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a felperes keresetét megalapozottnak ítélte.

Az ítélettel szemben a III. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázását követően helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által előterjesztett valamennyi kereseti kérelmet elutasította, tévedett azonban akkor, amikor rögzítette, hogy a felperes a keresetét a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontjára is alapította, és tévedett akkor is, amikor úgy ítélte meg, hogy a kereseti kérelem határidőben került előterjesztésre. Fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes valamennyi kereseti kérelmének elutasítását kérte.

Az elkészttség tekintetében kifejtette: a felperes az eljárás során elismerte, hogy az ingatlanra vonatkozóan 2014 novemberében tulajdoni lapot kért le. A tulajdoni lap és a földhivatali határozat alapján a felperes tudomást szerzett arról, hogy az ingatlan az I. rendű alperes tulajdonába került a haszonélvezeti jog fennmaradása mellett. A tulajdoni lap alapján a felperes egyértelműen látta, hogy az ingatlan tulajdonosa az I. rendű alperes, így tőle bekérhette volna a haszonélvezeti joggal kapcsolatos iratanyagot, melyre nem került sor. A felperes legkorábban 2014 novemberében felismerte a szerződés megtámadhatóságát, hiszen a szerződés lényeges tartalmi elemei már akkor ismertté váltak előtte. Kifejtette, hogy a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontjára alapítottan kereseti kérelmet nem terjesztett elő, a bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. Továbbá, amennyiben a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontjára alapítottan is terjesztett elő kereseti kérelmet és ezt határidőben tette, akkor az abban hivatkozott tényállási elemek nem

állnak fenn, mert az erre alapított kereset akkor foghat helyt, ha a megtámadott szerződés tárgya egy hitelező előnyben részesítése. A III. rendű alperes azonban nem hitelezője az adósnak, mert hitelezői igényt nem jelentett be. A perköltség tekintetében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a 40. sorszámú végzésben észlelte, a perköltség számítása során számítási hibát vétett. A 40. sorszámú végzés rendelkező része és indokolása azonban ellentétes egymással, ezért másodlagosan az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy amennyiben a felperesi kereset alapos, akkor az egyetemlegesen fizetendő perköltség összegét bruttó 291.456 forintban állapítsa meg a másodfokú bíróság.

A fellebbezés kiegészítésében előadta továbbá, hogy a haszonélvezeti jogot alapító szerződést nem az I. rendű és a III. rendű alperes kötötte, ezért a bíróság nem vizsgálhatja olyan szerződés érvényességét, amelyet nem a Cstv. szerinti adós és hitelező kötött egymással. A III. rendű alperes nem volt hitelezője az I. rendű alperesnek sem a Ptk., sem a Cstv. szerint. Tévesen állapította meg továbbá a bíróság a kereset elkésettsége tekintetében a bizonyítási terhet, mert nem az alperesnek kell bizonyítania, hogy a felperes mikor szerzett tudomást a támadott szerződésről. Továbbá a kérelemhez kötöttség elvéből következik, hogy a bíróság a kereseti kérelmen nem terjeszkedhet túl, hivatalból nem állapíthat meg a felperes által meg nem jelölt másik érvénytelenségi okot.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes előadta, hogy a keresethez kötöttség nem jogcímhez kötöttséget jelent, az a kereset tárgyához, a fél által érvényesíteni kívánt joghoz, a tényállásban előadottakhoz való kötöttséget fejezi ki. Az elsőfokú bíróság törvényesen jutott arra a következtetésre, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperes keresete a megjelölt jogcímen nem, azonban más jogcímen alapos lehet. A kereset elkésettsége és a perköltség összege vonatkozásában úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú ítélet indokaival egyetért.

A fellebbezés alapos.

A felperes a keresetét - egyebek mellett - a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) és b) pontjában foglaltakra alapította, amely az alábbiak szerint rendelkezik: a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éves jogvesztő határidőn belül a hitelező - vagy az adós nevében a felszámoló - a bíróság [6. § (1) bekezdés] előtt keresettel megtámadhatja az adósnak

a) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző öt éven belül és azt követően megkötött, az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett,

b) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző két éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás vagy a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszerhes jogügylet.

A III. rendű alperes elsődlegesen a kereset elkésettségére hivatkozott.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a felszámoló az általa 2015. május 21. napjára összehívott hitelezői értekezleten arról tájékoztatta az egyetlen megjelent hitelezőt, a jelen eljárás felperesét, hogy a volt ügyvezető nem adta át az adós tevékenységet záró mérlegét, a vagyonelejtart, a záró adóbevallásokat, az adós vagyoni eszközeit és irattári anyagait, valamint hogy adós tulajdonát képezi a nevezett perbeli ingatlan, amely zálogjoggal és 10 évre kikötött

haszonélvezeti joggal terhelt. Továbbá a felperes maga nyilatkozott úgy, hogy a kereseti kérelme alapjául szolgáló szerződések nem kaptak kézhez, azok tartalmát csak a peres eljárás során ismerte meg.

Megállapítható ugyanakkor az is, hogy a ... napján kelt, ... ügyiratszámú földhivatali határozatban - mellyel az ingatlan tulajdonjoga az I. rendű alperes javára visszajegyzésre került -, az értesítendő címzettek között fel van tüntetve a felperes mellett 10. sorszám alatt a III. rendű alperes, mint a haszonélvezeti jog jogosultja.

A felperes tehát, már e határozat kézhezvételével értesült arról, hogy az ingatlan haszonélvezeti joggal terhelt és az visszakerült az I. rendű alperes tulajdonába. Ezt követően a felperes 2014 novemberében lekérte a földhivatali nyilvántartásból az ingatlan tulajdoni lapját, amely a ... pontjában tartalmazza, hogy az ingatlant III. rendű alperes javára a ... számú határozattal bejegyezték, 2024. szeptember 12-ig tartó haszonélvezeti jog terheli.

A felperes már 2014 novemberében tudomást szerzett arról, hogy az ingatlan haszonélvezeti joggal terhelt. Az annak alapjául szolgáló szerződésekkel nem rendelkezett, azonban azokat a felszámolótól sem kapta meg, csupán szóbeli tájékoztatásban részesült, ezért nem hivatkozhat alappal arra, hogy csak a felszámoló 2015. május 21-i tájékoztatása alapján szerzett tudomást az ingatlan terheiről. A 2015. május 21. napján tartott hitelezői értekezleten kapott szóbeli tájékoztatás alapján nem jutott többet információhoz ahhoz képest, amivel a tulajdoni lap 2014 novemberében történt lekérése alapján már rendelkezett.

A Cstv. 40. §-ában foglalt rendelkezésekre hivatkozással kezdeményezett peres eljárások esetén a megtámadási határidő a kereset alapjául szolgáló körülményről történt tudomásszerzéssel veszi kezdetét. Abban az esetben, ha a megtámadási okról a hitelező már a felszámolás elrendelése előtt tudomást szerzett, akkor a megtámadási határidőt a felszámolás kezdő időpontjától kell számítani, mivel a felszámolás kezdő időpontja előtt a speciális csődjogi megtámadási határidő nem folyhat. Ellenkező esetben előfordulhatna olyan helyzet, hogy a hitelező nem tudná érvényesíteni a megtámadási jogát, mire a felszámolás elkezdődne.

Az I. rendű alperessel szemben a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem 2014. május 5. napján került előterjesztésre, majd annak alapján a felszámolás elrendelésének közzététele 2014. december 10. napján történt meg. A felperes ehhez képest a megtámadási okról tudomást már ezt megelőzően, a ... napján kelt földhivatali határozatból és a 2014 novemberében lekért tulajdoni lap adataiból tudomást szerzett, ezért számára a megtámadási határidő az I. rendű alperes felszámolásának kezdő időpontjában, 2014. december 10. napján nyílt meg. Ehhez képest a megtámadásra nyitva álló 90 napos határidő 2015. március 10. napján telt le, a felperes a keresetét azonban csak 2015. augusztus 17. napján személyesen terjesztette elő, ezért az elkészt.

A III. rendű alperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság tévedett akkor, amikor rögzítette, hogy a felperes a keresetét a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontjára is alapítottan terjesztette elő.

Tekintettel arra, hogy a keresetet a felperes elkésztően terjesztette elő, ezért a fellebbezésben hivatkozott kereseti kérelemben foglaltakon történt „túlterjeszkedés” kérdését a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles viselni az első- és másodfokú eljárásban a saját, valamint a III. rendű alperes oldalán felmerült perköltséget, továbbá az I. rendű alperes jogi képviselőjével az elsőfokú eljárás során felmerült költséget. Az ítélet tábla a III. rendű alperes első- és másodfokú perköltségének összegét a bélyegben lerótt 15.000 forint fellebbezési eljárási illetékben és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdése és a 4/A. §-a alapján mérlegeléssel megállapított 500.000 forint + áfa összegben, az I. rendű alperes elsőfokú perköltségét az IM rendelet hivatkozott rendelkezései alapján szintén mérlegeléssel megállapított 250.000 forint + áfa összegben határozta meg.

Budapest, 2018. február 14.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
Barbara s.k.
a tanács elnöke

Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k.
előadó bíró

dr. Rápolti
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)